

та на дѣда му, комуто са и вѣрчи да прати помощъ, като виждаше, че легіонитѣ на стария И-ръ нѣмаха сила да са борѣтъ съ неуморнитѣ дружини на ^{Ула} перника. Подъ маската на искрено прѣятелство кѣмъ по-старыго Андроника, Михаилъ таише други намѣренія, твърдѣ смѣлы и твърды нестѣобразны съ неговитѣ силы. И посрѣщна въ своитѣ стремленія още по-хитъръ съвѣстникъ, който лесно можѣше да проникне въ намѣреніе му, и да обърне въ своя полза забърканитѣ обстоятелства на Цариграда, кѣмъ които са стремяхъ мыслитѣ на Михаила и на шура му Андроника.

Честитый исходъ на военитѣ дѣйствія въ македоно-сръбскитѣ области ободрихъ го и той бързаше да са обърне кѣмъ Цариградъ, като са надѣваше да го привземе преди да му даде време да са приготви. А за да приспи бдителността на дѣда си, Андроникъ испрати напредъ едного отъ приближенитѣ си да му прѣдложи доброволна устъпка на Имперіята, и безъ да дочака отговоръ разби единъ малкъ полкъ неговъ при Мавропотамо (въ февруарій на 1328 год.). Въ истото време дойде му вѣсть, че българската воиска са спуща въ Тракія и са е упутила кѣмъ самата столица.

Михаилъ Страшиміровичъ, който още не бѣ развържилъ плана на своитѣ дѣйствія и намѣренія, събра около Ямболъ доста силна войска, и, като подигна кѣмъ Руссокастро единъ полкъ наѣмници, прибърза да испрати воевода Ивана съ три хиляды конника кѣмъ Византія, като помощъ която бѣ обѣщаль И-ру. Но внукътъ Андроникъ са уплаши отъ това движеніе Михайлово, и испрати въ Византія вѣстникъ да придума дѣдаси за да прекъсне сѣко сношеніе съ повилителя на българитѣ. Той му извѣстяваше, че Михаилъ са стреми кѣмъ столицата не като съюзникъ, но защото знае слабото ѣ положене-